

Скривена историја четрдесетог стиха — броја двадесет два

Језекиљ број три

Jeff Pippenger
2026-08-08

Језекиљ је свештеник у раздобљу запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. У првом поглављу Језекиљ бива узет у Светилиште.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петог дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Хевара, да се отворише небеса, и видех виђења Божја. Петог дана тога месеца, а беше то пета година од ропства цара Јоахина, дође реч Господња изричито Језекиљу свештенику, сину Вузијеву, у земљи Халдејској крај реке Хевара; и онде беше на њему рука Господња.

И погледах, и гле, вихор дође са севера, велики облак и огањ који се сам у себе савијао, и светлост беше око њега, а из његове средине као сјај ћилибара, из средине огња. И из његове средине изађе обличје четири жива бића. И овакав беше њихов изглед: имаху обличје човека. И свако имаше четири лица, и свако имаше четири крила. И ноге им беху праве ноге; и стопала ногу њихових беху као стопало у телета; и светлуцаху као сјај углачане бронзе. И имаху руке човечије под крилима својим на своје четири стране; и сва четворица имаху своја лица и своја крила. Крила им се дотицаху једно другога; не окретаху се кад иђаху; сваки иђаше право напред. А обличје лица њихових беше овакво: сва четворица имаху лице човечије, и лице лавље с десне стране; и сва четворица имаху лице волујско с леве стране; сва четворица имаху и лице орловско. Таква беху лица њихова; и крила им беху раширена увис; два крила свакога беху састављена једно с другим, а два покриваху тела њихова.

И иђаху право напред, сваки; куда је дух хтео да иде, онамо иђаху; и не скретаху кад иђаху. А обличје живих створења беше као ужарено угљевље огњено, и као обличје светилки; оно се креташе горе и доле међу живим створењима; и огањ беше сјајан, и из огња излажаху муње. И жива створења трцаху и враћаху се као муњевит блисак. И док посматрах жива створења, гле, један точак на земљи стајаше крај живих створења, према њихова четири лица. Обличје точкова и њихова грађа беше као боја берилска; и сва четири имаху једно исто обличје; и изглед им и грађа беху као да је точак усред точка. Кад иђаху, иђаху на своје четири стране; и не скретаху кад иђаху. А ободи им беху толико високи да уливаху страх; и ободи им беху пуни очију унаоколо на сва четири. И кад жива створења иђаху, и точкови иђаху поред њих; и кад се жива створења подизаху са земље, и точкови се подизаху. Куда год је дух хтео да иде, онамо иђаху, онамо куда је дух хтео да иде; и точкови се подизаху упоредо с њима; јер дух живог створења беше у точковима.

Када су они ишли, и ови су ишли; и када су они стајали, и ови су стајали; и када су се они подизали са земље, точкови су се подизали према њима; јер дух живих бића беше у точковима. И обличје свода над главама живих бића беше као боја страшнога кристала, прострто над њиховим главама озго. А под сводом крила им беху усправљена, једно према другоме; свако је имало по два која су покривала с ове стране, и свако је имало по два која су покривала с оне стране њихова тела. И када су ишли, чуо сам шум њихових крила, као шум великих вода, као глас Свемогућега, глас говора, као шум војске; када су стајали, спуштали су своја крила. И беше глас од свода који беше над њиховим главама, када су стајали и спустили своја крила. А над сводом који беше над њиховим главама беше обличје престола, као изглед камена сафира; и на обличју престола беше обличје, по изгледу као човек, озго на њему. И видео сам као боју ћилибара, као изглед огња унаоколо у њему, од изгледа његових бедара навише; и од изгледа његових бедара наниже видео сам као изглед огња, и беше му светлост унаоколо. Као изглед дуге која је у облаку у дан кише, такав беше изглед светлости унаоколо. То беше изглед обличја славе Господње. И када то видех, падох ницице, и чух глас онога који говораше. Језекиљ 1:1–28.

„Језекиљу, пророку у изгнанству који је туговао, у земљи Халдејаца, дато је виђење које је поучавало истој поуци вере у силнога Бога Израилјева. Док је био на обалама реке Хевара, учинило му се да са севера долази вихор, ‘велики облак и огањ који се увијао у себе, и светлост беше око њега, а из његове средине као сјај ћилибара.’ Известан број точкова необичног изгледа, који су се укрштали један с другим, покретала су четири жива бића. Високо над свима њима беше ‘обличје престола, као изглед камена сафирнога; а на обличју престола беше обличје, по изгледу као човек озго на њему.’ ‘А по обличју живих бића, изглед им беше као ужарено угљевље огњено, и као изглед жижака; то се креташе горе и доле међу живим бићима; и огањ беше светао, и из огња излажаше муња.’ ‘И у херувимима се показа обличје човекове руке под крилима њиховим.’“

„Унутар точкова налазили су се точкови, у тако сложеном распореду да су, на први поглед, Језекиљу изгледали као да су у потпуној пометњи. Али када су се покретали, било је то с дивном тачношћу и у савршеном складу. Небеска бића покретала су те точкове, а изнад свега, на славном сапфирном престолу, био је Вечни; док је око престола био дугин свод, знак милости и љубави. Савладан страховитом славом тог призора, Језекиљ паде ницице, када му глас заповеди да устане и чује реч Господњу. Тада му би дата вест опомене за Израил.” Testimonies, 751.

Године кад умре цар Озија видех и Господа где седи на престолу, високом и уздигнутом, и skut његов испуњаваше храм. Серафими стајаху над њим; сваки имаше шест крила: двома покриваше лице своје, и двома покриваше ноге своје, и двома леђаше. И викаху један другоме и говораху: Свет, свет, свет је Господ над војскама; пуна је сва земља славе његове. И затресосе се довратници од гласа онога који викаше, и дом се напуни дима. Тада рекох: Тешко мени! погубио сам; јер сам човек нечистих усана, и живим усред народа нечистих усана; јер моје очи видеше Цара, Господа над војскама. Тада долете к мени један од серафима, и у руци му беше жив угљен, који узне клештима с жртвеника; и

дотаче се њиме уста мојих, и рече: Ево, ово се дотаче усана твојих; и безакоње твоје узео се од тебе, и грех твој очисти се. Потом чух глас Господњи где говори: Кога ћу послати, и ко ће нам ићи? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене. Исаија 6:1–8.

„Ово виђење било је дато Језекиљу у време када је његов ум био испуњен мрачним слутњама. Видео је земљу својих отаца како лежи опустошена. Град који је некада био пун народа више није био настањен. Глас весела и песма хвале више се нису чули унутар његових зидина. Сам пророк био је дошљак у туђој земљи, где су безгранична амбиција и сурова окрутност врховно владале. Оно што је видео и чуо о људској тиранији и неправди мучило је његову душу, и он је горко туговао дан и ноћ. Али чудесни симболи показани пред њим крај реке Хевара откривали су надмоћну силу, моћнију од силе земаљских владара. Изнад оholих и окрутних монарха Асирије и Вавилона, устоличен је био Бог милости и истине.“

„Zapletima nalik na točkove, koji su se proroku činili obavijeni tolikom pometnjom, upravljala je beskonačna ruka. Duh Božji, otkriven mu kao Onaj koji pokreće i usmerava te točkove, izvodio je sklad iz zbrke; tako je i ceo svet bio pod Njegovom vlašću. Mirijade proslavljenih bića bile su spremne da na Njegovu reč nadvladaju silu i politiku zlih ljudi i donesu dobro Njegovim vernima.“

„На сличан начин, када је Бог хтео да љубљеном Јовану отвори историју цркве за будуће векове, дао му је уверење у Спаситељево занимање и старање за Његов народ, откривајући му ‘Некога сличнога Сину човечијему’, како хода међу свећњацима, који су представљали седам цркава. Док је Јовану било показано последње велико борење цркве са земаљским силама, било му је такође допуштено да сагледа коначну победу и избављење верних. Видео је цркву доведену у смртоносни сукоб са звери и њеним ликом, а обожавање те звери наметнуто под претњом смрти. Али, гледајући даље од дима и хуке боја, угледао је мноштво на гори Сиону са Јагњетом, које је, уместо жига звериног, имало ‘име Оца Његова написано на челима својим.’ И опет је видео ‘оне који победише звер и лик њезин, и жиг њезин, и број имена њезина, где стоје на мору стакленоме и имају гусле Божје’ и певају песму Мојсија и Јагњета.“

„Ove pouke su za našu korist. Potrebno je da svoju veru oslonimo na Boga, jer je neposredno pred nama vreme koje će iskušati duše ljudi. Hristos je, na Maslinskoj gori, izneo strašne sudove koji je trebalo da prethode Njegovom drugom dolasku: ‘Čućete ratove i glasove o ratovima.’ ‘Ustaće narod na narod, i carstvo na carstvo; i biće gladi, i pomora, i zemljotresa po raznim mestima. A sve je to početak stradanja.’ Iako su ova proročanstva doživela delimično ispunjenje pri razorenju Jerusalima, ona se još neposrednije odnose na poslednje dane.“

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштво се брзо испуњава. Господ је пред вратима. Ускоро ће се пред нама отворити раздобље од пресудног значаја за све живе. Спорови из прошлости биће оживљени; појавиће се нови спорови. Призори који ће се одиграти у нашем свету још нису ни сањани. Сотона делује преко људских оруђа. Они који настоје да измене Устав и обезбеде закон којим се намеће светковање недеље мало схватају какав ће бити исход. Криза је управо пред нама.“

„Али Божје слуге не треба да се уздају у себе у овој великој кризи. У виђењима датим Исаји, Језекиљу и Јовану видимо колико је тесно небо повезано са догађајима који се збивају на земљи и колика је Божја брига за оне који су Му верни. Свет није без владара. Ток будућих догађаја налази се у рукама Господа. Величанство небеса држи у Својој власти судбину народа, као и бриге Своје цркве.“

„Допуштамо себи да осећамо сувише много бриге, невоље и недоумице у Господњем делу. Ограниченим људима није препуштено да носе бремене одговорности. Потребно је да се уздамо у Бога, да верујемо у Њега и да идемо напред. Неуморна будност небеских весника и њихова непрестана заузетост у њиховој служби у вези са бићима на земљи показују нам како Божја рука управља точком усред точка. Божански Учитель говори сваком учеснику у Својем делу, као што је некада рекао Киру: ‘Опасао сам те, премда Мениси познавао.’”

„У Језекиљевој визији Бог је имао своју руку под крилима херувима. То треба да поучи Његове слуге да је божанска сила та која им даје успех. Он ће радити с њима ако одбаце безакоње и постану чисти у срцу и животу.

„Jarka svetlost koja se kreće među živim bićima brzinom munje predstavlja brzinu kojom će ovo delo na kraju napredovati ka dovršenju. Onaj koji ne drema, koji neprestano radi na ostvarenju svojih namera, može skladno voditi napred svoje veliko delo. Ono što se ograničenim umovima, zapletenim i opterećenim, čini zamršenim i složenim, ruka Gospodnja može održati u savršenom redu. On može iznaći puteve i sredstva da osujeti namere zlih ljudi, i dovešće u pometnju savete onih koji kuju zlo protiv Njegovog naroda.“

„Braćo, sada nije vreme za tugovanje i očajanje, nije vreme da se prepustimo sumnji i neverstvu. Hristos sada nije Spasitelj u Josifovom novom grobu, zatvorenom velikim kamenom i zapečaćenom rimskim pečatom; mi imamo vaskrslog Spasitelja. On je Car, Gospod nad vojskama; sedi između heruvima; i usred borbe i meteža naroda On i dalje čuva svoj narod. Onaj koji vlada na nebesima jeste naš Spasitelj. On odmerava svako iskušenje. On motri na oganj peći koja mora ispitati svaku dušu. Kada tvrđave careva budu oborene, kada strele Božjeg gneva budu probole srca Njegovih neprijatelja, Njegov narod biće bezbedan u Njegovim rukama.” Testimonies, tom 5, 752–754.

Језекиљ представља кандидате да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде, и ред по ред његово искуство у светилишту усклађује се са Исајиним и Јовановим искуством унутар светилишта. Ми се сада налазимо у проби храма, другој од три пробе које запечаћују сто четрдесет и четири хиљаде. То раздобље јесте очишћење које извршава Весник завета у испуњењу Малахије три. Процес очишћења кроз три пробе јесте Малахијина огњена „пећ” „која мора испитати сваку душу”. Када је трећи анђеол стигао 22. октобра 1844, Весник завета изненада је дошао у Свој храм и повео мудре девице те историје у Светињу над светињама, да би запечатио Своје верне, али девице те историје побуниле су се, и до 1856. филаделфијски милеритски покрет променио се у лаодикијски милеритски покрет, а 1863. постао је лаодикијска Црква адвентиста седмог дана.

Трећи анђео који је изненада дошао 22. октобра 1844. повукао је своје присуство 1863. године, а затим се вратио 11. септембра 2001. Двадесет и пет година касније, проба храма која је била прасликована 22. октобром 1844. сада се понавља. Двадесет и пет је симболички пророчка десетина од двеста педесет, а двеста педесет је симбол историје представљене у стиховима једанаест до петнаест у једанаестој глави Данила. Двеста педесет, и двадесет и пет, јесу точак унутар точка у Језекиљевом виђењу светиње. Двадесет и пет је симбол раздвајања мудрих и злих у испуњењу тростепеног процеса испитивања који је представљен делом очишћења што га извршава Весник завета.

Матеј двадесет пета глава садржи три параболе, и свака параболо указује на раздвајање мудрих и злих у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Нада Божјег народа, представљена у тој глави, јесте да буду мудра девица која поседује уље поруке поноћног поклича. Њихова нада је да буду оцењени као верни слуга у свом управљању посебним талантима који су им дати да њима располажу током свог личног времена провере. Њихова нада је да буду оцењени као овца са Божјег пашњака, посађена с Његове десне стране, а не као јарац с Његове леве. Двадесет пет је симбол раздвајања мудрих и злих у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Двадесет пет је један од Језекиљевих точкова.

Двадесет и пете године нашега ропства, почетком године, десетог дана у месецу, четрнаесте године пошто је град био поражен, тога истог дана беше на мени рука Господња и одведе ме онамо. Језекиљ 40:1.

Двадесет пета година ропства представљена је 22. октобром, који је представљен затварањем једних диспензацијских врата. Дана 22. октобра 1844. једна врата су била отворена, а једна врата затворена, док су се две класе раздвајале.

И анђелу цркве у Филадельфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, Онај који има кључ Давидов, који отвара и нико не затвара, и затвара и нико не отвара: знам твоја дела; ево, поставио сам пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао мога имена. Откривење 3:7, 8.

Христос говори анђелу Филадельфије да зна њихова дела и да је пред црквом у Филадельфији поставио отворена врата. Та врата отварају се „кључем Давидовим“, кључем који је положен на Елијакима.

И догодиће се у онај дан, да ћу позвати слугу свога Елијакима, сина Хелкијиног: и обући ћу га у твоју хаљину, и опасаћу га твојим појасом, и предаћу му твоју власт у руку; и биће отац становницима Јерусалима и дому Јудином. И кључ дома Давидовог метнућу на раме његово; те ће он отварати, и нико неће затворити; и затвараће, и нико неће отворити. Исаија 22:20–22.

У дан када је Елијаким позван, он се одваја од злог Шевне.

Овако вели Господ Бог над војскама: Иди, отиди к овоме ризничару, к Севни, који је над двором, и реци: Шта ти је овде? и кога ти имаш овде, те си себи овде исекао гроб, као онај који себи сече гроб на висини и себи у стени дубе пребивалиште? Ево, Господ ће те

силно одвести у ропство, и заиста ће те обавити. Он ће те заиста силовито завитлати и бацити као лопту у пространу земљу; онде ћеш умрети, и онде ће кола твоје славе бити срамота дому господара твојега. Исаија 22:15–18.

Одвајање мудрих и лудих девојака, које је испунило слику о Севни и Елијакиму, испунило се 22. октобра 1844. године, а такође и у двадесет петој години ропства Јоахина, што је било 22. октобра 573. године пре Христа. У осмом поглављу Језекиља безбожници унутар адвентизма, представљени Јерусалимом, приказани су као двадесет и пет људи који се клањају сунцу. Разорење Јерусалима представља закон о недељи, што је уједно и путоказ који завршава време запечаћавања сто четрдесет и четири хиљаде. То време запечаћавања отпочело је 11. септембра 2001. године, а Исус је и Алфа и Омега, те 11. септембар 2001. године, као почетак запечаћавања, осликава крај, код закона о недељи.

11. септембар 2001. године био је предзнакован састанцима у Минеаполису 1888. године, јер сестра Вајт указује да је, када су се велике зграде Њујорка срушиле 11. септембра, било испуњено Откривење 18:1–3. У то време, као и 1888. године, она је указала да је анђео из осамнаесте главе Откривења сишао да обасја земљу својом славом. Побуну из 1888. године она је довела у везу са побуном Кореја, Датана и Авирона, којима се такође придружило двеста и педесет угледних људи у њиховом отпадништву. Двеста и педесет побуњеника у побуну Кореја и његових саучесника у почетној историји старог Израиља били су предзнак двадесет и петорице људи који су се клањали сунцу на завршетку историје старог Израиља.

Двадесет и пет вођа лаодикејског адвентизма који се клањају пред недељним законом и двеста педесет при 9/11 износи време запечаћења кроз симболику броја двадесет и пет, (симбола раздвајања мудрих и злих) да означи почетак и завршетак времена запечаћења. Било да је реч о двеста педесет побуњеника у Мојсијево време, или о двадесет и пет људи у осмој глави Језекиља, или о три сведочанства о раздвајању у двадесет петој глави Матеја, или о двадесет петој години ропства у Језекиљу четрдесет; сва испољавања симбола броја двадесет и пет усклађују се са три периода од по двеста педесет година који су достигли свој завршетак 207. пре н. е., 313. и 2026. године.

Двадесет и пет је, такође, осовина двадесет и пет која доводи све линије двадесет и пет до савршенства. Она постаје један од пророчких кључева царства датих Петру да унесе јасноћу у скривену историју четрдесетог стиха. Више пута је утврђено, на основу више од три сведока, да стихови десет до петнаест у једанаестој глави Данила представљају линију која обухвата историју од 1989. године па све до недељног закона, што је скривена историја четрдесетог стиха. Лав из племена Јудиног сада скида печате са точкова Језекиљевих док отвара скривену историју која ће довршити вест Поноћног поклича последњих дана.

У следећим чланцима наставићемо да препознајемо Језекиљеве точкове који представљају сложено међудејство људи у последњим данима. Прво поглавље Језекиља, наведено на почетку овог чланка, и пратећи одломак из књиге Testimonies, том пет, биће наше стално полазиште док будемо напредовали кроз чланке. Када точкови буду изложени на свом правом месту, и са својим правилним укрштањима са другим точковима пророчке историје,

показаћемо да су три стотине деведесет и једна година и петнаест дана, који су оснажили првог анђела 11. августа 1840. године, такође представљени код Језекиља као три стотине деведесет година, повезаних са једном и по годином опсаде Јерусалима; и да долазак ове пророчке светлости указује на подизање заставе сто четрдесет и четири хиљаде.

Период од 27. јула 1299. до 1337. представља тридесет осам година на почетку сто педесет година (пет месеци) из Откривења девет, стих десети. Тих сто педесет година повезује се са три стотине деведесет и једном годином и петнаест дана из стиха петнаестог. Тако почетак та два периода сачињава једну пророчку линију која се окончала испуњењем предсказања Џосаје Лича из 1838. и 1840. године и означила подизање и оснажење милеритског покрета. Та историја на почетку адвентизма означава подизање сто четрдесет и четири хиљаде као знамења уочи недељног закона. Тако Језекиљевих три стотине деведесет година и једна цела и пет десетина година (1.5) опсаде Јерусалима означавају крај пророчке линије која је започела 1299. године.

Било би корисно размотрити одломак из књиге Testimonies, пети том, уочи наредног чланка.